

ARA

Acceptem vaixell i pop

Scattergories

No voldria acabar aquesta festiva sèrie d'articles estivals dedicada als anuncis sense abordar el que segurament són els anuncis més festius de tots, els de joguines. Podria parlar dels anuncis de marques com Cefa, Fisher Price, Playmobil, Bizak, Educa, Famosa, Lego, Mattel o Mediterráneo –¿com podem oblidar aquell eslògan cantarella “*Juguetes para compartir!*”?–, podria rememorar aquelles campanyes de Nadal en què de cada vint anuncis, quinze eren de joguines i cinc de torrons. Podria viatjar fins als anuncis de Sega i de Nintendo, els somnis de la consola de videojocs abans que existís la PlayStation. Podria revisitar innumbrables paisatges de la infància, de moltes infàncies, però em limitaré a recordar una frase: “*Aceptamos barco! Como animal acuático? Sííí!*”. I una altra: “*Empezando por P, un animal de compañía. Pulpo!*” En efecte, l’*Scattergories*, aquell joc de lletres, definicions i endevinalles que ens ha deixat per a l’imaginari una frase recurrent per utilitzar quan decidim transgir en lloc de posar-nos exigents, dramàtics, “*estupends*”, que diria aquell. “*Aceptamos barco*” o “*Aceptamos pulpo*”, dependent del gust del consumidor. Tant se val si s’és catalanoparlant o castellanoparlant. És una expressió crossa que es diu en castellà i en aquest cas tant li fot la diglòssia que exigeixi.

Més d'un quart de segle

I sabeu què? Aquest anunci és del 1992. 1992, sí! M’he quedat de pedra en comprovar la data. ¿L’any dels Jocs Olímpics? ¿Tant de temps ha passat? Me’n faig creus, una vegada més. Fa més de vint-i-cinc anys i sembla tan sols un cop de vent, una revolada dels records, una sacsejada del subconscient. Potser no us agrada aquesta frase, en especial no agradarà als relativistes, als vigilants de la nostàlgia, però no em resisteixo a escriure-la: comences a entendre que et fas gran quan de l’anunci d’“*acceptamos barco*” ja fa més d’un quart de segle. ♦

TONI VALL

PERIODISTA